

1



Scooters snorden. Auto's zoefden. Een meisje met blauw haar holde van de supermarkt naar huis. Ze klemde een grote tas met komkommers tegen haar borst. Luidkeels zong ze:

*'We gaan kamperen, o wat fijn,
We gaan kamperen, o wat fijn,
zetten een tent op en maken een vuur,
omdat we niet bang voor trollen zijn!'*

Een bleke jongen kwam achter haar aan met aan elke hand een tas en in zijn haar een insect. Bij het woord ‘trollen’ werd hij nóg bleker.

‘Sst, Hilda!’ siste hij. ‘Je moet niet met trollen spotten!’

‘En jij moet niet zo bang zijn, David,’ zei Hilda. ‘Er kan altijd iets gebeuren, maar aan angst heb je niets.’ En op hetzelfde moment liep ze de straat op, vlak voor een bus.

‘Hilda!’ David schoot op haar af en trok haar op het nippertje de stoep weer op.

De bus reed rakelings langs Hilda’s neus en sloeg de boodschappentas uit haar armen.

Hilda viel achterover op de stoep en zag haar



HOOFDSTUK 1

mooie komkommers verpletterd worden onder de banden van een stoet auto's.

‘Geeft niks,’ zei ze. ‘Ik heb er nog veel meer in mijn schooltas.’

Een half jaar geleden waren Hilda en haar moeder vanuit hun huisje in de wildernis verhuisd naar Trolberg, en Hilda moest nog steeds wennen aan het stadsleven. De stroom verkeer maakte lawaai. De stroom mensen maakte lawaai. Zelfs de rivier de Björg, die door de stad stroomde, maakte lawaai. Een rustig plekje was bijna nergens te vinden. Hilda was dan ook blij dat ze vanavond ging kamperen, omdat het kampeerterrein aan de rand van de stad in een groot bosgebied lag. Daar kon ze weer het gevoel hebben dat ze terug was in de wildernis.

Hilda stond op en klopte het vuil van haar kleren. Het verkeerslicht sprong op groen en ze staken over. Op de stoep aan de overkant liepen ze verder, langs het clubhuis van de scouts. Hilda keek naar

de knalrode clubvlag van de Mussenscouts die aan de vlaggenmast wapperde.

Het was natuurlijk haar moeders idee geweest dat Hilda bij de scouts ging. Mama had vroeger op scouting gezeten en het leek haar ook fijn voor Hilda. Altijd als Hilda op dinsdagavond terugkwam van de scouts vroeg ze:

‘Heb je al een insigne verdiend, lieverd?’

En Hilda’s antwoord was ook altijd hetzelfde:

‘Nog niet, mam, maar dat zal vast gauw gebeuren.’

Ze zei er niet bij dat het nu twaalf keer was mislukt om een insigne te krijgen. Het was fout gegaan met paardrijden, bij de dropping, de speurtocht en het reddingswerk. Ze had zich gebrand bij koken en per ongeluk in haar arm gesneden met figuurzagen. (Ze wilde de snee nog zelf hechten in de hoop haar EHBO-insigne te krijgen, maar er werd meteen een dokter bij geroepen.)

De wond was goed verzorgd en vlak daarna had Hilda zich opgegeven voor acrobatiek en banden

plakken. Maar Akela streepte haar naam door en meldde haar in plaats daarvan aan voor verkeers- en brandveiligheid en nog drie soorten veiligheid. Hilda had echt haar best gedaan voor die vijf insignes, maar niet één soort veiligheid bleek haar te liggen.

Ze had bijna succes gehad met het ‘Vrienden van het Park’-insigne. Twee hele dagen had ze met haar vrienden Frida en David in het Gorilpark onkruid gewied, waaronder een hoop rare, ui-vormige plantjes. Die bleken alleen helemaal geen onkruid te zijn maar vittra, vriendelijke bolle aardwezentjes die lekker lagen te soezen in de zon. Toen Hilda daarachter kwam, waren de vittra al afgevoerd naar het Trolberger Compostcentrum. Daar lagen ze op een lopende band, op weg naar grote vermaalmessen. Hilda, Frida en David moesten bliksemsnel in actie komen om die stakkerdjes te redden, voordat ze in bemeste tuinaarde zouden veranderen. Het was nog net op tijd gelukt, maar



het 'Vrienden van het Park'-insigne konden ze wel vergeten.

Nu gaf dat allemaal niet meer. Hilda wist zeker dat ze vanavond haar eerste succes zou boeken met het kampeerinsigne, en daarna was alles mogelijk. Vrolijk begon ze snel tussen de barsten in de stoep door te hinkelen.

'Niet zo vlug,' klaagde David. 'We lopen al uren. Mijn armen vallen nog uit mijn lijf van die zware tassen. Ik snap niet waarom we niet met de fiets zijn gegaan.'

'Lopen is goed voor je,' zei Hilda.

'Niet als je armen er onderweg af vallen.'

'Mijn fiets is gloednieuw,' zei Hilda. 'Hij mag niet vies worden.'

Ze dacht niet dat David die smoes echt zou geloven en zette zich al schrap voor een spottend antwoord. Maar dat kwam niet.

Hilda draaide zich om en zag dat David bij een krantenkiosk was blijven staan. Hij staarde naar de

voorpagina van *De Trolberg Tribune*, met een nóg witter gezicht dan eerst.

HONDENHORROR! schreeuwde de kop.
ZWARTE BLOEDHOND IN DE HAVEN VAN
TROLBERG.

‘Niet op letten,’ zei Hilda. ‘Dat hebben ze alleen maar verzonnen om meer kranten te kunnen verkopen.’

‘O ja? En wat is dat dan?’ David wees naar de foto onder de krantenkop. Daar zag je een zwarte vorm die half weggedoken zat achter een container.

‘Dat is niks,’ zei Hilda. ‘Gewoon de schaduw van de container.’

‘Een schaduw met oren?’

‘Ja,’ zei Hilda. ‘Nee, bedoel ik, het zal wel een vlieg op de camera-lens zijn geweest.’ Ze wilde David aan zijn mouw meetrokken, maar hij bleef als versteend staan waar hij stond en staaarde naar de krant.

‘Ik vind het doodeng,’ zei hij. ‘Zou Akela het

HOOFDSTUK 1

kamperen afblazen als ze dit nieuws ziet?’

‘Tuurlijk niet,’ zei Hilda. ‘Het plan staat al wekenlang vast.’

‘Maar als het nou niet doorgaat?’

Hilda slikte moeizaam. ‘Als het niet doorgaat, is mijn laatste kans op een insigne weg. Dan ontdekt mama vrijdag bij de insigne-uitreiking dat ze een dochter heeft die niets kan.’

‘Je denkt dat je moeder teleurgesteld is als je geen insignes hebt?’

‘Teleurgesteld?’ zei Hilda. ‘Nee, teleurgesteld niet. Ze zal er kapot van zijn.’

2



Op de hoek van Hilda's straat was een veldje met harig vingergras. Daar middenin zat een grote ronde harenbol met een knollenneus. Er zaten takjes en blaadjes verstrikt in de haren en zijn kleren waren zo bruin als aarde.

Hilda bleef staan. 'Hallo,' zei ze.

De bol keek naar haar op. Tenminste, dat dacht ze, maar zijn ogen gingen schuil onder de haren.

'Doorlopen, Hilda,' mompelde David zacht. 'Wat je ook doet, praat niet met hem.'